

Február 2. – Urunk Bemutatása Gyertyaszentelő Boldogasszony A – B – C

*Szemeim meglátták Szabadításodat,
melyet minden nemzet számára készítettél.
(Lk 2,30.31)*

Olvasmány

Malakiás 3,1-4

Ezt mondja az Úr, a mi Istenünk: "Íme, elküldöm hírnökömet, hogy elkészítse előttem az utat. Hamarosan belép szentélyébe az Úr, akit kerestek, és a szövetség angyala, aki után vágyakoztok. Lám, már jön is! – mondja a Seregek Ura. De ki tudja majd elviselni jövedele napját? És ki maradhat állva, amikor megjelenik? Mert olyan, mint az olvasztók tüze és a ványolók lúgja. Leül, mint az ezüstolvasztó és tisztító mester. Megtisztítja Lévi fiait, megnemesíti őket, mint az aranyat és az ezüstöt szokás, hogy igazságban mutassanak be áldozatot az Úrnak."

Szentlecke

Zsidókhöz 2,14-18

Testvéreim! A testvéreknek közös a testük és a vérük. Ebből Jézus is részt vállalt, hogy így halálával legyőzze azt, aki a halálon uralkodott, tudniillik a sátánt, és felszabadítsa azokat, akiket a haláltól való félelem egész életükre rabszolgává tett.

Hiszen Jézus nem az angyalokat, hanem Ábrahám leszármazottait karolta fel. Ezért minden tekintetben hasonlónak kellett válnia testvéreihez, hogy irgalmas és Istenhez hűségű főpap legyen, és levezekelve a nép bűneit. Mivel ő maga is kísértést szenvedett, tud segíteni azokon, akik kísértésekkel küzdenek.

Evangélium

Lukács 2,22-32

Amikor Mózes törvénye szerint eltelték Mária tisztulásának napjai, föl vitték Jézust Jeruzsálembe, hogy bemutassák az Úrnak, amint az Úr törvénye előírja: "Minden elsőszülött fiú az Úr szent tulajdona." Ekkor kellett

Máriának, ugyancsak az Úr törvénye szerint, "egy pár gerlét vagy két galambfiókat" tisztulási áldozatul bemutatnia.

És íme, volt Jeruzsálemben egy Simeon nevű férfiú, egy igaz és istenfélő ember, aki Izrael vigaszára várt, és a Szentlélek lakott benne. A Szentlélek kinyilatkoztatta neki, hogy nem lát halált addig, míg meg nem látja az Úr Fölkentjét. A Lélek arra indította, hogy menjen a templomba, amikor a gyermek Jézust odavitték szülei, hogy a törvény előírásai szerint cselekedjenek vele. Simeon a karjára vette őt, és így magasztalta Istent: Most már elbocsáthatod szolgádat, Uram, szavaid szerint békeességben, mert szemeim meglátták Szabadításodat, melyet minden nemzet számára készítettél, hogy világosság legyen: kinyilatkoztatás a pogányoknak, és dicsőség népednek, Izraelnek.

Elmélkedés

Ennek a ünnepnek "Urunk bemutatása" jelentőségét nagyon jól kifejezi régi leírása a keleti liturgiában: születése után 40 nappal Jézus találkozik Atyjával, az Istennel a templomban és hozza élete első rituális áldozatát egy galambpár vagy két fiatal gerle képében. Ugyanakkor találkozik az ószövetségi választott nép képviselőivel Annával és Simeonnal, akik tanúi és hirdetői lesznek ennek a találkozásnak.

Lehetetlen észre nem venni az erős ellentétet Jézus szüleinek szerény és a szokásnak megfelelő viselkedése és az események nagysága között, éppúgy, mint karácsonykor. De a két idős személy, Anna és Simeon nem hagyja, hogy a szerénység megcsalja: felismerik Isten dicsőségét a gyermekben, akinek fénye elárasztja a világot, a pogányokat megvilágosítja és az Ószövetség Isten-jelenéseit beteljesedésre viszi.

Az Ószövetségben Isten megjelenése hatalomteljes: emlékezzünk a felhőre, amely leszállt és az Úr dicsőségével töltötte meg Salamon templomát (1 Kir 8,10); vagy Izajás Isten-látomására, Jahvére, aki magas és fennkölt trónon ül, szeráfokkal körülvéve jelenik meg (Iz 6,1); vagy tűzként megtisztítja és megvilágosítja Lévi fiait (Mal 3,2-3). De Isten az Újszövetségben kicsinnyé és jelentéktelenné teszi magát. Simeonban az öregkor veszi karjára Isten világát, az örök fiatalságot.

De a kereszt már előre vetíti árnyékát, mert a sötétség vonakodik befogadni Isten fényét. Mária sem kerüli el sorsát, lelkét tör járja át, élete szorosan összekapcsolódik fiáéval.

Izrael története elsősorban Isten és népe közötti találkozások története: Ábrahám vendégül látja sátrában a három rejtélyes idegent (Ter 18,1-10). A pusztai vándorlás idején Izrael a kinyilatkoztatás sátrában találkozik Istenével (Kiv 33,7-11); az Énekek énekében a mennyasszony vágyódik kedvese után, hogy szívére szoríthassa (Én 3,4). De nem elég zengeni: "Hozsanna! Áldott aki az Úr nevében jön!" Fel kell készülnünk Istenünkkel való találkozásra – mint a szüzeknek a példabeszédben –, ha be akarunk menni a vőlegénnyel a mennyegzős terembe.